

Arrest

nr. 213 089 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart erkend staatloze te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 februari 2018 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 6 maart 2018 wordt deze beslissing ter kennis gebracht aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.06.2017 werd ingediend door:

*M., W. (R.R.: ...)
nationaliteit: Statenloos
geboren te (...) op (...) 1980
adres: (...) Oostnieuwkerke*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene is volgens eigen verklaringen een Palestijnse moslim afkomstig uit het vluchtelingenkamp Rashidieh, Libanon. Op 27.01.2006 verliet hij Libanon en reisde hij via Syrië en een onbekende weg naar België, al Waar hij op 09.02.2006 een eerste keer asiel aanvroeg. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 09.02.2006, die afgesloten werd op 13.06.2006 met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 14.06.2006. Op 14.07.2006 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 18.07.2006 met een 'weigering van in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Op 26.07.2006 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, die werd afgesloten op 16.11.2006 met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 17.11.2006. Op 13.12.2006 diende betrokkene een vierde asielaanvraag in die werd afgesloten op 17.10.2007 met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende hierna nog vier keer een asielaanvraag in, namelijk op 11.06.2010, 09.07.2010, 19.07.2011 en 09.07.2012. Deze aanvragen werden niet in overweging genomen en afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een bijlage 13quater op respectievelijk 01.07.2010, 19.07.2010, 26.07.2011 en 24.07.2012. Op 21.05.2014 vroeg betrokkene een negende keer asiel aan. Hierop besloot het CGVS om betrokkene op 14.09.2015 uit te sluiten van de vluchtelingenstatus op basis van 1D en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18.12.2015 werd het beroep hiertegen verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures- namelijk ongeveer 4 maanden voor de eerste procedure, vier dagen voor de tweede procedure, ongeveer vier maanden voor de derde asielprocedure, tien maanden voor de vierde procedure, telkens minder dan een maand voor de vijfde, zesde, zevende en achtste Procedure en één jaar en zeven maanden voor de laatste asielprocedure- waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden, Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 17.01.2012, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen van de vreemdelingenreglementering. Het loutere feit dat iemand staatloos is betekent namelijk niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire postbevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, Betrokkene toont niet aan dat hij zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de bevoegde post te Libanon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat betrokkene over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns reisdocument. Volgens het Commissariaat-generaal waren er geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet over de mogelijkheid zou beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Libanon, het land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene toont eveneens niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht in Libanon beschikt. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid namelijk de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene

zich niet kan richten tot de Libanese autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen, Bovendien merken wij op dat het CGVS in haar beslissing duidelijk stipuleerde dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Betrokkene toont niet aan dat hij dit niet zou kunnen terugkeren. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit het administratief dossier van betrokkene is gebleken dat zijn ouders en zijn kinderen aldaar nog verblijven. Betrokkene heeft aldus klaarblijkelijk nog banden met zijn land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren,

Betrokkene meent dat een erkend staatloze in de administratieve onmogelijkheid zou verkeren om de nodige reisdocumenten te verkrijgen om alzo een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Betrokkene verwijst hieromtrent naar de rechtspraak van de Raad van State en de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Deze loutere bewering kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het betreft hier een louter algemene bewering dat niet wordt toegepast op betrokkenes specifieke persoonlijk situatie. Uit de studie van het administratief dossier is bovendien gebleken dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten (bron: beslissing CGVS d.d. 14.09.2015). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd zou zijn. Noch toont betrokkene het tegendeel aan.

Betrokkene verwijst verder nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State dat zou stellen dat een afwijzing van een verblijfsaanvraag omdat geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond onvoldoende rekening zou houden met de situatie van staatlozen en dat DVZ de aanvraag niet onontvankelijk zou kunnen verklaren met het louter argument dat betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het buitenland kan indienen. Hieromtrent merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat zijn situatie gelijkaardig zou zijn als die van de geciteerde arresten. Het is aan de betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.856 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. We merken bovendien op dat wij wel degelijk rekening houden met betrokkenes staatloosheid en wij beperken ons niet tot het louter poneren van de stelling dat de verblijfsaanvraag evengoed vanuit het buitenland kan worden ingediend (supra en infra). Betrokkene verwijst verder ook nog naar de mondelinge mededeling d.d. 23.11.2006 van de heer Freddy Roosemont, Directeur-generaal met betrekking tot erkende staatlozen en buitengewone omstandigheden. Betrokkene meent dat hij ter goeder trouw staatloze is en dat er aldus buitengewone omstandigheden aanvaard moeten worden. We merken op dat het feit dat iemand ter goeder trouw staatloze is (te weten een staatloze van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil geen nationaliteit hebben of hebben verloren) een element is dat zeker in overweging moet genomen worden, maar het loutere ter goeder trouw zijn is op zich onvoldoende om een buitengewone omstandigheid te vormen. Het feit dat iemand geen enkele nationaliteit bezit en dit buiten zijn eigen wil om, wil namelijk niet zeggen dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou hebben in het land van gewoonlijk verblijf (supra). Niettegenstaande betrokkene gezien zijn Palestijnse origine buiten zijn eigen wil geen enkele nationaliteit heeft, moeten wij wel vaststellen dat hij niet aantoont dat hij geen verblijfstitel (meer) heeft of zou kunnen verkrijgen in Libanon (supra) of een andere Staat waarmee hij banden heeft. Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar het kamp in Libanon een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zat vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situaties. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Betrokkene verwijst verder nog naar verschillende bronnen (stuk 3 tem 6) waaruit zou moeten blijken dat een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Ook dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Libanon en betrokkene ' geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedereen een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene verwijst verder nog naar zijn voorgaande procedures (zie hoger voor zijn asielprocedures). Het klopt inderdaad dat betrokkene al deze tijd op het grondgebied heeft verbleven. Betrokkene laat echter na om te specificeren waarom dit een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen. Bovendien hebben wij moeten vaststellen dat betrokkene heel wat bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en betekend.

Telkenmale verkoos hij hieraan geen gevolg te geven. Het feit dat hij op heden nog steeds op het grondgebied verblijft is te wijten aan zijn eigen houding.

De bewering dat 'het voorzetten van deze procedure onwerkbaar zou worden indien betrokkene zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst' is niet aan de orde daar met huidige beslissing een einde komt aan deze procedure. Bovendien toont betrokkene niet aan dat een contact tussen hem en zijn raadvrouw niet (meer) mogelijk zou zijn vanuit het land van gewoonlijk verblijf. De aanvraag kan aldaar gebeuren.

Betrokkene verwijst verder nog naar de arresten van het Grondwettelijk Hof van 2009 en 2012 (GwH 17 december 2009 nr. 198/2009 en GwH 11 januari 2012 nr. 1/2012). Betrokkene meent dat zijn statuut van staatloosheid gekoppeld moet worden aan de toegang tot een verblijfsrecht. Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkene vergeet dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een ander Staat waarmee zij banden zouden hebben' (GwH 11 januari 2012 nr. 1/2012, B.1.). Uit hetgeen voorafgaat is duidelijk gebleken dat betrokkene niet aantoonde dat hij over geen wettige verblijfstitel meer zou beschikken in Libanon, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie, naar de rechtsleer, naar de regeerakkoorden hieromtrent en naar de opinies van het UNHCR en het Centrum voor Gelijke Kansen.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, dat hij een beroepsopleiding volgde, dat hij loonfiches en een arbeidscontract kan voorleggen, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure(s) niet was/waren afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 18.12.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds 2006 in België verblijft en dat hij op uitzonderlijke wijze een inspanning zou leveren om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij verschillende modules heeft gevolgd, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat hij Frans zou spreken, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij zeer zelfstandig en hardwerkend zou zijn en dat hij aldus werkbereid zou zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. De loutere vermelding dat betrokkene aldus niet in de mogelijkheid zou zijn om dergelijke

financiële kosten te maken kan aldus tevens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene verwijst verder nog naar de verklaringen van de Staatssecretaris die hij in november 2014 deed en het feit dat hij verklaarde een 'humaan beleid' te willen voeren. De discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9 bis van de vreemdelingenwet beschikt betekent echter niet dat er voorbijgegaan zal worden aan de buitengewone omstandigheden' zoals voorzien bij artikel 9 bis. Betrokkene toont zoals hoger gesteld geen buitengewone omstandigheden aan. De aanvraag kan aldus' in het land van herkomst gebeuren.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de gelijke weg aan te vragen."

Op 27 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een afzonderlijk beroep in tegen deze beslissing, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer 218 353.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van het middel zet hij het volgende uiteen:

"4. IN RECHTE

4.1. eerste en enige middel

- ☐ Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;
- ☐ Schending van artikel 3 EVRM
- ☐ Schending van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet);
- ☐ Schending van de zorgvuldigheidsplicht;
- ☐ Schending van de materiële motiveringsplicht.

4.1.1. Staatloos statuut vormt wel degelijk buitengewone omstandigheid

Uit objectieve informatie blijkt dat een persoon die erkend is als staatloze, een beroep kan doen op artikel 9bis Vreemdelingenwet op basis van de buitengewone omstandigheden.

"a stateless person who is staying illegally in Belgium, can only apply for an authorization of residence by invoking a pressing humanitarian situation: it could be argued that a stateless person finds himself in such a personal situation that his only rescue would be the regularization of his stay."

(stuk 8, European Migration Network, "EU and non-EU harmonised protection statuses in Belgium", mei 2011, te consulteren op https://emnbelgium.be/sites/default/files/attachments/eu_and_non-eu_harmonised_protection_statuses_in_belgium_0.pdf)

Eens de staatloze erkend is, kan hij of zij op basis van die erkenning in België een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen omwille van buitengewone omstandigheden, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (zijnde een regularisatieaanvraag)."

(stuk 9, Myria, "Migratie in cijfers en in rechten 2015", september 2015, te consulteren op <http://www.myria.be/files/Migratie-verslag-2015-H4.pdf>)

"Kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken: (...); een erkenning als staatloze; (...)."

(Orde van de Vlaamse Balies, "Vreemdelingenrecht, Handboek voor de advocaat-stagiair 2016-2016," Wolters Kluwer, Brussel, p.114-115)

Het begrip 'buitengewone omstandigheden' wordt niet verder gespecificeerd in de wet. Echter gaf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in verschillende arresten meer duiding over wat moet begrepen worden onder dit begrip.

Zowel de rechtspraak van de Raad van State, als de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigen dat men als erkend staatloze in de administratieve onmogelijkheid verkeert om de nodige reisdocumenten te verkrijgen om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Ook de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ligt geheel in dezelfde lijn. In haar rechtspraak met betrekking tot staatlozen geeft de Raad zeer duidelijk weer dat Dienst Vreemdelingenzaken de 9bis-aanvraag niet zomaar onontvankelijk kan verklaren omdat de betrokkene geen buitengewone omstandigheden aantoont waarom hij de aanvraag niet vanuit het herkomstland kan indienen. Een dergelijke afwijzing houdt volgens de Raad onvoldoende rekening met de situatie van staatlozen.

Zo oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de Belgische staat een beslissing van weigering van verblijf niet passend motiveert wanneer het zich ertoe beperkt af te leiden uit de staatloosheid dat het mogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst en zich te richten tot de plaatselijke Belgische autoriteiten om een machtiging tot verblijf. In dergelijke beslissing houdt de Belgische staat immers geen rekening met de vanzelfsprekende gevolgen van staatloosheid inzake de mogelijkheden tot terugkeer naar het land van herkomst.

"Conseil rappelle par ailleurs qu'il a déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » précitées sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. " (RvV, nr. 11.623, 24 september 2007)

In 2008 oordeelde de Raad opnieuw dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich er niet toe mag beperken op te merken dat als gevolg van de erkenning van de staatloosheid, de betrokkene nog steeds over de vrijheid beschikt naar zijn land van herkomst te reizen en aldaar via de gewone weg een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische overheden.

" Elle procède à une interprétation manifestement erronée de la notion de "circonstance exceptionnelle", lesquelles sont non pas celles qui empêchent l'intéressé d'introduire sa demande auprès du poste diplomatique ou consulaire compétent pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger, mais celles qui rendent particulièrement difficile pour le demandeur de retourner dans son pays d'origine pour y introduire une demande conformément à l'article 9, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980. " (RvV, nr. 5653, 11 januari 2008)

De geciteerde rechtspraak hierboven bepaalt dat "buitengewone omstandigheden" omstandigheden zijn die het aan de verzoekende partij onmogelijk of onnoemelijk moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Daarbovenop is het uiterst belangrijk dat de bevoegde diensten elke zaak specifiek onderzoeken.

Bovendien oordeelde de Raad van State in een aantal zaken dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag niet zomaar onontvankelijk kan verklaren omdat de betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het herkomstland zou kunnen gaan indienen. Een dergelijke afwijzing houdt onvoldoende rekening met de situatie van staatlozen (bv. RvSt, nr. 136.968, 4 november 2004).

Dat het statuut van staatloze onnoemelijk veel hindernissen met zich meebrengt om de aanvraag in het buitenland mogelijk te maken, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meermaals aangehaald in haar arresten. Staatlozen bevinden zich wel degelijk in de buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen. Personen met het statuut van staatloze zijn vervreemd van hun land van herkomst. De Dienst Vreemdelingenzaken dient hier rekening mee te houden.

“ En se bornant à déduire du constat de l'apatridie des requérants que ces derniers étaient simplement devenus des étrangers au regard de leur ancien pays de nationalité, et conservaient toute latitude d'y rentrer en cette nouvelle qualité pour y solliciter par la voie normale une demande d'autorisation de séjour auprès des autorités belges sur place, la partie défenderesse a manifestement mal apprécié la situation des requérants en ne tenant pas compte d'implications évidentes de leur apatridie quant à leurs possibilités de retour en Serbie pour y lever l'autorisation de séjour sollicitée.” (RvV, nr. 11.623, 24 september 2007)

De heersende rechtspraak werd eveneens bevestigd door Dienst Vreemdelingenzaken in 2006 die volgende mededelingen deed met betrekking tot een erkende staatloze en de buitengewone omstandigheden van artikel 9bis Vreemdelingenwet:

“de buitengewone omstandigheden (zijn) bewezen, als het bewijs van de erkenning als staatloze kan worden voorgelegd.”

(Mondelinge mededeling door Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens de Ronde Tafel over Staatloosheid dd. 23 november 2006 georganiseerd door het UNHCR)

Verwacht wordt wel dat de staatloze ter goeder trouw is, hiermee wordt het volgende bedoeld:

“(…) niet zelf verantwoordelijk zijn voor hun staatloosheid door bijvoorbeeld bewust en vrijwillig afstand te doen van hun nationaliteit. Ook de verblijfsaanvraag van erkende staatlozen die weigeren de vereiste administratieve stappen te zetten om een nationaliteit te bekomen, kan worden afgewezen.”(Mondelinge mededeling door Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens de Ronde Tafel over Staatloosheid van 23 november 2006 georganiseerd door het UNHCR)

Verzoekende partij werd geboren in Ben Ghazi en verbleef vervolgens in het Palestijns vluchtelingenkamp Rashidieh in Libanon. Verzoekende partij is van Palestijnse origine. Aangezien tot op heden er geen autonome Palestijnse staat bestaat, kunnen personen van Palestijnse origine geenszins de Palestijnse nationaliteit verkrijgen.

Verzoekende partij heeft dus geen enkele nationaliteit en dit buiten zijn eigen wil.

Verzoekende partij is ter goeder trouw zoals tevens werd vastgesteld in het vonnis van 17 januari 2012 (stuk 7).

Verzoekende partij heeft de nodige stappen gezet om te laten vaststellen door de ambassade van Libanon, dat hij niet langer over een verblijfsrecht geniet. Hierop kreeg hij nog geen formeel antwoord. (stuk 10)

4.1.2. Schending artikel 3 EVRM

Een terugkeer van verzoeker naar het kamp in Libanon waar hij eerder verblijf zou een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. De situatie in de kampen is geenszins menswaardig

De toestand komt er nog meer onder druk te staan door de influx van Syrische vluchtelingen:

“70,5% van de Syrische bevolking in Libanon leeft onder de armoedegrens. 42% van hen heeft geen toegang tot veilige huisvesting. Slechts 20% van de vluchtelingen in Libanon heeft een verblijfsvergunning. Human Rights Watch schreef dat de Libanese autoriteiten actief weigeren verblijfsvergunningen te vernieuwen. Vluchtelingen zonder geldige verblijfsvergunning riskeren op elk moment opgesloten en mishandeld te worden.

(stuk 3, Annelies Keuleers, “Waarom Libanon geen veilig land is voor Syrische vluchtelingen”, 14 december 2016, te consulteren op <http://www.mo.be/opinie/waarom-libanon-geen-veilig-land-voor-syrische-vluchtelingen>, verzoeker zet vet)

“Lebanon’s infrastructure is creaking under the strain of the influx of 1.5 million Syrian refugees, a Scottish charity helping to provide vital support has warned. The labour market, housing, education, health services and even food security have been put at risk after the country’s population ballooned by 37% since the beginning of Syria’s civil war.”

(…)

Paediatrician Dr Dina Kahi volunteers once a week at the primary health centre in Rayfoun. She sees between 15 and 20 children in two hours. Problems range from pneumonia and gastroenteritis to routine

vaccinations. "We are overloaded," she said. "We try to do our best to see everybody. Sometimes we don't have any more doses, so we have to postpone vaccinations. "Sometimes they (mothers) don't even have money to get milk, or diapers. It is very basic needs. If it is not covered by an NGO, they don't get help because Lebanon has private healthcare."

(stuk 4, Press association, "Lebanon 'approaching breaking point' due to influx of Syrian refugees", 14 december 2016, te consulteren op <https://www.eveningexpress.co.uk/pipe/news/scotland/lebanon-approaching-breaking-point-due-to-influx-of-syrian-refugees/>, verzoeker zet vet)

"De situatie in de vluchtelingenkampen, die door de advocate van het gezin wordt aangeklaagd, is een andere zaak. Omdat er al een tijdje geen geregistreerde vluchtelingen meer bij komen, moeten de vluchtelingen in sommige tentenkampen overleven in erbarmelijke omstandigheden. Zeker voor kinderen is die omgeving onveilig."

(stuk 5, Kirsten Sokol, "hoe (on)veilig is Libanon voor Syrische vluchtelingen?", 13 december 2016, te consulteren op <http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/1.2843197>, verzoeker zet vet)

"Illegal presence in Lebanon is considered a minor criminal offense and those without legal status are subject to arrest."

Raids on refugee settlements, arrests of refugees without legal status, and the establishment of checkpoints by Lebanese security forces have become commonplace since the August 2014 clashes between the Lebanese Army and the extremist group Islamic State (also known as ISIS), and Jabhat al-Nusra, and the subsequent executions of Lebanese soldiers by armed groups.

Of the 40 refugees interviewed, 11 had been arrested for lack of legal status. Most were arrested during raids on informal tented settlements, while others were arrested at checkpoints. All were released within several days and never charged.

Out of 11 detained, more than half alleged ill-treatment at time of arrest and while in detention. Types of reported ill-treatment include beatings by security officers with their hands and feet and also with instruments, such as hoses and plastic tubes. Interviewed refugees claimed that the stated reason of arrest was lack of legal status but that they were later subjected to physical abuse in efforts to extract security-related information.

(...)

Human Rights Watch interviewed three refugee women in northern Lebanon who claimed exploitation and abuse by Lebanese employers. One was sexually assaulted by her boss. All reported leaving their jobs to avoid exploitation or other abuse. None of them said they had filed a complaint with authorities out of fear of arrest for not having legal status."

(stuk 6, Human Rights Watch, "I just wanted to be treated like a person", 12 januari 2016, te consulteren op <https://www.hrw.org/report/2016/01/12/i-just-wanted-be-treated-person/how-lebanons-residency-rules-facilitate-abuse>, verzoeker zet vet)

Een terugkeer van verzoeker zou dus inhouden dat men verzoeker stuurt naar een land dat art. 3 EVRM niet respecteert waardoor dit een schending van artikel 3 E.V.R.M. inhoudt.

4.1.3. Conclusie

De hierboven geciteerde rechtspraak bepaalt dat "buitengewone omstandigheden" omstandigheden zijn die het aan de verzoeker onmogelijk of buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

Waar verwerende partij lijkt te insinueren dat het de verantwoordelijkheid van verzoekende partij zou zijn om zijn totale onmogelijkheid om terug te keren naar Libanon te bewijzen, geeft zij een véél te enge interpretatie van de wet.

Huidig middel is bijgevolg gegrond."

2.2 Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Dit artikel dat onder meer stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De overheid wordt ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden

niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

De kern van het eerste onderdeel van het betoog van verzoeker wordt gevormd door de verwijzing naar het statuut van staatloze. Hij geeft een uiteenzetting over voormeld statuut in het kader van de buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet met verwijzingen naar publicaties.

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen.

Verzoeker geeft een algemeen betoog waarin hij hekelt dat men zich bij het nemen van een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling dat de aanvraag kan worden ingediend vanuit het herkomstland en onvoldoende rekening wordt gehouden met de situatie van staatlozen. De Raad stelt nochtans vast dat uit de bestreden beslissing een uitgebreide motivering blijkt waarvan bezwaarlijk kan worden gesteld dat geen rekening zou zijn gehouden met de individuele situatie van verzoeker:

“Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 17.01.2012, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen van de vreemdelingenreglementering. Het loutere feit dat iemand staatloos is betekent namelijk niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire postbevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, Betrokkene toont niet aan dat hij zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de bevoegde post te Libanon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat betrokkene over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns reisdocument. Volgens het Commissariaat-generaal waren er geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet over de mogelijkheid zou beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Libanon, het land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene toont eveneens niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht in Libanon beschikt. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid namelijk de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Libanese autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen, Bovendien merken wij op dat het CGVS in haar beslissing duidelijk stipuleerde dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Betrokkene toont niet aan dat hij dit niet zou kunnen terugkeren. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit het administratief dossier van betrokkene is gebleken dat zijn ouders en zijn kinderen aldaar nog verblijven. Betrokkene heeft aldus klaarblijkelijk nog banden met zijn land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren,

Betrokkene meent dat een erkend staatloze in de administratieve onmogelijkheid zou verkeren om de nodige reisdocumenten te verkrijgen om alzo een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Betrokkene verwijst hieromtrent naar de rechtspraak van de Raad van State en de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Deze loutere bewering kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het betreft hier een louter algemene bewering dat niet wordt toegepast op betrokkene's specifieke persoonlijk situatie. Uit de studie van het administratief dossier is bovendien gebleken dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten (bron: beslissing CGVS d.d. 14.09.2015). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd zou zijn. Noch toont betrokkene het tegendeel aan."

Verzoeker beperkt zich dan ook tot het uiten van algemene kritiek, zonder de concrete motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien blijkt eveneens dat de gemachtigde van de staatssecretaris gemotiveerd heeft omtrent de voorgelegde rechtspraak en de mondelinge mededeling van 23 november 2006 waarnaar verzoeker verwijst:

"Betrokkene verwijst verder nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State dat zou stellen dat een afwijzing van een verblijfsaanvraag omdat geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond onvoldoende rekening zou houden met de situatie van staatlozen en dat DVZ de aanvraag niet onontvankelijk zou kunnen verklaren met het louter argument dat betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het buitenland kan indienen. Hieromtrent merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat zijn situatie gelijkaardig zou zijn als die van de geciteerde arresten. Het is aan de betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.856 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. We merken bovendien op dat wij wel degelijk rekening houden met betrokkene's staatloosheid en wij beperken ons niet tot het louter poneren van de stelling dat de verblijfsaanvraag evengoed vanuit het buitenland kan worden ingediend (supra en infra). Betrokkene verwijst verder ook nog naar de mondelinge mededeling d.d. 23.11.2006 van de heer Freddy Roosemont, Directeur-generaal met betrekking tot erkende staatlozen en buitengewone omstandigheden. Betrokkene meent dat hij ter goeder trouw staatloze is en dat er aldus buitengewone omstandigheden aanvaard moeten worden. We merken op dat het feit dat iemand ter goeder trouw staatloze is (te weten een staatloze van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil geen nationaliteit hebben of hebben verloren) een element is dat zeker in overweging moet genomen worden, maar het loutere ter goeder trouw zijn is op zich onvoldoende om een buitengewone omstandigheid te vormen. (...)

Betrokkene verwijst verder nog naar de arresten van het Grondwettelijk Hof van 2009 en 2012 (GwH 17 december 2009 nr. 198/2009 en GwH 11 januari 2012 nr. 1/2012). Betrokkene meent dat zijn statuut van staatloosheid gekoppeld moet worden aan de toegang tot een verblijfsrecht. Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkene vergeet dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een ander Staat waarmee zij banden zouden hebben' (GwH 11 januari 2012 nr. 1/2012, B.1.). Uit hetgeen voorafgaat is duidelijk gebleken dat betrokkene niet aantoont dat hij over geen wettige verblijfstitel meer zou beschikken in Libanon, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie, naar de rechtsleer, naar de regeerakkoorden hieromtrent en naar de opinies van het UNHCR en het Centrum voor Gelijke Kansen."

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, betoogt verzoeker dat hij geboren werd in Ben Ghazi, vervolgens verbleef in het Palestijns vluchtelingenkamp in Rashidich in Libanon en dat hij van Palestijnse origine is. Hij zet uiteen dat aangezien er tot op heden geen autonome Palestijnse staat

bestaat, personen van Palestijnse origine geenszins de Palestijnse nationaliteit kunnen verkrijgen en besluit dat hij buiten zijn eigen wil geen enkele nationaliteit heeft. Ook hierover werd standpunt ingenomen door de gemachtigde van de staatssecretaris:

“Het feit dat iemand geen enkele nationaliteit bezit en dit buiten zijn eigen wil om, wil namelijk niet zeggen dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou hebben in het land van gewoonlijk verblijf (supra). Niettegenstaande betrokkene gezien zijn Palestijnse origine buiten zijn eigen wil geen enkele nationaliteit heeft, moeten wij wel vaststellen dat hij niet aantoont dat hij geen verblijfstitel (meer) heeft of zou kunnen verkrijgen in Libanon (supra) of een andere Staat waarmee hij banden heeft.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dan wel dat hij de nodige stappen heeft gezet om door de ambassade van Libanon te laten vaststellen dat hij niet langer een verblijfsrecht geniet, doch stelt zelf hierop geen antwoord te hebben ontvangen zodat dit geen afbreuk doet aan het motief waarin wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij *“geen verblijfstitel (meer) heeft of zou kunnen verkrijgen in Libanon (supra) of een andere Staat waarmee hij banden heeft”*. Bovendien dateert het stuk dat hij ter staving voegt bij zijn verzoekschrift van 3 maart 2018. Dit stuk dateert met andere woorden van na het nemen van de bestreden beslissing. Tevens wordt een schrijven bijgevoegd van 22 december 2017. Verzoeker toont niet aan dat hij dit stuk ter kennis heeft gebracht als aanvulling bij zijn aanvraag. Het komt overigens niet de Raad toe het dossier te destilleren. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde hiervan geen kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. Verzoeker kan het stuk ook niet voor de eerste keer invoeren voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat een terugkeer naar het kamp in Libanon waar hij eerder verbleef, een schending zou uitmaken van voormeld artikel van het EVRM. De situatie is er geenszins menswaardig en de toestand komt er nog meer onder druk te staan door de *“influx”* van Syrische vluchtelingen, aldus verzoeker. Hierbij citeert hij uit rapporten.

De Raad herinnert eraan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM, kan slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden.

Wederom stelt de Raad vast dat verzoeker dit element reeds heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 juni 2017 en dat verzoeker de motieven van de bevoegde gemachtigde naast zich neerlegt:

“Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar het kamp in Libanon een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming vermeend vis art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zat vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situaties. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.”

Ook wordt uiteengezet waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard:

“Betrokkene verwijst verder nog naar verschillende bronnen (stuk 3 tem 6) waaruit zou moeten blijken dat een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Ook dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Libanon en betrokkene ' geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedereen een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het . individu in het land van herkomst van verzoekende partij], geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).”

Herhaald wordt derhalve dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij of zij in het land waarnaar hij of zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is ertoe gehouden haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Uit voormeld citaat blijkt dat zowel een motivering werd opgenomen, en derhalve een onderzoek werd gevoerd, in het kader van de aangevoerde buitengewone omstandigheden als in het licht van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad besluit dan ook op dit punt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet betwist dat verzoeker het statuut van staatloze werd toegekend. Het wordt zelfs meermaals erkend. De gemachtigde van de staatssecretaris zet echter in de bestreden beslissing uitvoerig uiteen om welke reden dit niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid, waarbij hij nauwkeurig ingaat op de door verzoeker voorgelegde stukken en argumenten in de aanvraag. Verzoeker beperkt zich op zijn beurt tot een algemeen betoog waarin hij nagenoeg letterlijk de elementen uit zijn aanvraag herneemt, aangevuld met een stuk waarvan hij niet aantoonde dat hij dit heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Dezelfde vaststelling dringt zich op wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft. Ook aangaande deze schending herhaalt verzoeker immers elementen uit zijn aanvraag en legt hij dezelfde stukken voor.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft de elementen waarnaar verzoeker opnieuw verwijst in zijn verzoekschrift, wel degelijk betrokken in zijn beoordeling. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoeker toont met zijn betoog, waarin hij voorhoudt dat op basis van de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit zijn aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Hij geeft doorheen zijn verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten waarvan de gemachtigde kennis had, hij *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN